

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: N. B., nar. xx. x. xxxx, státní příslušnost Ukrajina,
proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje, Nádražní 2, 306 28 Plzeň

v řízení o žalobě ze dne 20. 7. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2021, č. j.
KRPP-78763-10/ČJ-2021-030022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. KRPP-78763-10/ČJ-2021-030022, žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně v Zařízení pro zajištění cizinců X podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Důvodem pro vydání rozhodnutí byla mj. skutečnost, že žalobkyně dne 28. 6. 2021 v rámci pobytové kontroly dle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v ubytovacím zařízení v P.

nebyla schopna prokázat svoji totožnost předložením cestovního ani jiného dokladu totožnosti. Následně bylo zjištěno, že jí bylo Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort dne 28. 3. 2021 uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států a to na dobu 3 roky. Lhůta k vycestování jí byla stanovena na 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Byl jí vyznačen výjezdní příkaz s platností do 28. 4. 2021 a od 29. 4. 2021 se tedy zdržovala na území ČR neoprávněně, a proto byla na místě dne 28. 6. 2021 zadržena podle § 76 odst. 1 tr. řádu pro podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Dle výpisu z Cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že je v evidenci nežádoucích osob od 8. 4. 2021 do 29. 4. 2024. V schengenském informačním systému je vedena od 29. 4. 2021 do 27. 4. 2024. Žalobkyně uvedla, že si je vědoma, že svým pobytem od 29. 4. 2021 maří výkon rozhodnutí, přesto po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestovala, neboť nemá peníze a bála se, že ji matka zabije, když se vrátí domů na Ukrajinu bez peněz. Asi měsíc bydlí načerno na ubytovně s přítelem Z. S., s nímž udržuje vztah více než 15 let. Pro legalizaci svého pobytu neučinila žádné kroky. Měla cestovní pas Ukrajiny platný do 14. 2. 2021, který jí byl cca před 1 měsícem ukraden, krádež nehlásila. Od roku 2013 nepožádala o vydání nového cestovního dokladu, neboť neměla peníze. Na Ukrajině má vlastní byt, kdyby měla možnost z území ČR vycestovat, určitě by vycestovala, na Ukrajině jí nehrozí žádné nebezpečí, avšak nemá žádné finanční prostředky na vycestování, bude se snažit si je někde půjčit. Toto poslední tvrzení považoval žalovaný za účelové, aby se žalobkyně vyhnula zajištění.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně konstatovala, že byla rozhrnutím zkrácena na svých právech, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, zejména se pouze povrchním způsobem věnoval otázce, zda žalobkyně je či není rodinnou příslušnicí občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, odůvodnění jeho rozhodnutí je nedostatečné ohledně úvah, jimiž se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je nepřiměřené v kontextu celkového jednání žalobkyně, bylo možné aplikovat mírnější opatření ve formě tzv. alternativ k zajištění. V případě žalobkyně jsou dány překážky vycestování, neboť existují závažné důvody domnívat se, že je rodinnou příslušnicí občana EU a zajištěním bylo zasaženo do jejího práva na soukromý a rodinný život a to přesto, že v průběhu řízení jasně uvedla, že má na území ČR přítele litevské národnosti, s nímž žije 15 let a v současné době sdílí společnou domácnost. Navíc si na území ČR do budoucna může vcelku jednoduše upravit pobyt prostřednictvím žádosti o tzv. přechodný pobyt pro rodinné příslušníky občanů EU. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a zatížené vadou řízení, neboť žalovaný neučinil vůbec žádné kroky pro to, aby postavil na jisto, zda je či není rodinnou příslušnicí občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na tyto skutečnosti byly dány důvody pro aplikaci podstatně mírnějších opatření ve formě alternativ k zajištění. Např. se mohla na adrese X na pokyn správního orgánu zdržovat a

být zde v uvedený čas k zastižení pro účely provedení pobytové kontroly, rovněž mohl správní orgán žalobkyni uložit povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené a žalobkyně rovněž správnímu orgánu nabídla, že se může pokusit zapůjčit si finanční prostředky pro složení finanční záruky. V napadeném rozhodnutí však žalovaný ani jednu z těchto možností vůbec nezohlednil a možnost uložení zvláštních opatření vůbec nezmiňuje, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Dále jsou dány zásadní pochybnosti o tom, zda může být účel zajištění, tedy správní vyhoštění žalobkyně do země původu, vůbec realizováno, neboť s největší pravděpodobností by mohla platit za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu ustanovení § 15 a zákona o pobytu cizinců a v tom případě by bylo možné vyhostit ji pouze za podstatně přísnějších podmínek dle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se však možnými překážkami realizace správního vyhoštění žalobkyně z pohledu práva na soukromý a rodinný život žalobkyně nijak nezabýval, přesto, že již 15 let žije společně s občanem EU a jejich vztah tak je srovnatelný s manželstvím. Posouzení skutečnosti, zda žalobkyně je či není rodinnou příslušnicí občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je v jejím případě zásadní zejména pro posouzení vyhlídek realizace správního vyhoštění. S ohledem na to, že žalovaný jí tvrzený vztah s partnerem nijak nerozporoval, není jasné, z jakého důvodu potom jeho existenci vůbec nepromítl do rozhodování o jejím zajištění.

3. Žalobkyně nesouhlasí se závěry žalovaného o nezbytnosti jejího zajištění, neboť v jejím případě by postačovalo uložení mírnějšího opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak žalovaný ani jednu ze zde uvedených možností nijak nezohlednil a ani ji nezmiňuje, čímž učinil rozhodnutí nepřezkoumatelným. Adresa na ubytovně může být dostupná pro správní orgány pro další úkony v řízení, neboť zde byla při pobytové kontrole zastižena a je zde tedy dohledatelná.
4. K možnosti složit finanční záruku žalobkyně uvedla, že ačkoli v průběhu řízení uvedla, že nemá finanční prostředky k vycestování, vždy rovněž uváděla, že se může pokusit o jejich zapůjčení a žalovanému proto nic nebránilo zeptat se, ke kterému datu je schopna kauci složit. Zároveň bylo možno uvažovat o uložení alternativy ve smyslu povinnosti pravidelně se hlásit správnímu orgánu v jím určeném čase.
5. K argumentu žalovaného, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť žalobkyně v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území ČR nevycestovala, žalobkyně uvedla, že odůvodnění nemožnosti uložiti zvláštní opatření nemůže pouze odkázat na zákonné důvody opravňující správní orgán k zajištění, ale musí jít nad rámec těchto důvodů, což se však nestalo. V podstatě jediný důvod, pro který žalovaný možnost uložení mírnějších opatření zamítl, je její neoprávněný pobyt, resp. skutečnost, že nevycestovala z území v době správním orgánem stanovené. Pokud by však byl pobyt žalobkyně oprávněný, resp. pokud by vycestovala ve lhůtě stanovené správním orgánem, správní orgán by se vůbec k úvahám o jejím zajištění a korespondujícím úvahám o jeho alternativách vůbec nedostal, neboť v případě oprávněného pobytu z logiky věci nelze cizince zajistit. Bylo-li by přistoupeno na argumentaci žalovaného, nebylo by možné zvláštní opatření aplikovat v podstatě nikdy, neboť aplikace zvláštních opatření je spojena s neregulérním pobytem daného cizince vždy. Rozhodnutí o zajištění je nepřiměřené, přestože měl žalovaný více možností, jak se se situací žalobkyně vypořádat, přikročil k nejprísnejší možné variantě postihu a přitom se

zcela nedostatečným a povrchním způsobem zabýval možností uplatnění alternativ k zajištění. Žalovaný nijak nezohlednil délku pobytu žalobkyně na území, který trvá 16 let, od roku 2006 na Ukrajině nebyla, což svědčí o míře jejích vazeb na ČR, jakož i to, že hovoří plynule česky, což svědčí o vyšším stupni její integrace do české společnosti.

6. Nelze rovněž přehlédnout, že dobu k vycestování překročila o pouhé dva měsíce a závažnost jejího protiprávního jednání je tedy nízká. To vše hovoří pro předpoklad, že žalobkyně bude svoji pobytovou situaci na území dále aktivně řešit. Má za to, že rozhodnutí vykazuje prvky svévole, je zcela jednostranné, nepřiměřené a nezohledňuje všechny relevantní skutečnosti, zejména ohledně vztahu s jejím partnerem, když se žalovaný zaměřil pouze na skutečnosti jdoucí v neprospěch žalobkyně. Z výše uvedených důvodů žalobkyně soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Ve vyjádření k žalobě dne 3. 8. 2021 žalovaný projevil svůj nesouhlas s žalobou, shrnul dosavadní zjištěný skutkový stav věci, z něž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel. Konstatoval, že zajištění žalobkyně bylo ukončeno již dne 9. 7. 2021 dle ustanovení § 127 odst. 1 písm.) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně v zařízení podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byla zajištěna Ministerstvem vnitra Odborem azylové a migrační politiky rozhodnutím č. j. OAM-79/LE-BE01-VL14-PS2021 ze dne 9. 7. 2021. Žalovaná splnila zákonné podmínky zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala reálností dosažení účelu zajištění, tj. realizace správního vyhoštění a při posouzení jeho reálnosti postupovala v souladu se zákony a s ustálenou rozhodovací praxí soudů včetně Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí předběžně posoudil možnost existence překážek vycestování a dospěl k závěru, že realizace správního vyhoštění na Ukrajinu je potenciálně možná.
8. K námitce týkající se neuložení náhradního opatření žalovaný uvedl, že žalobkyně pobývala na území bez oprávnění od 22. 11. 2014 a bez platného cestovního dokladu od 15. 2. 2015, aniž učinila kroky k vycestování z území. Následně vydané pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektovala a nadále protiprávně setrvala na území České republiky a z opakovaného jednání žalobkyně je tak zcela zřejmé, že nehodná respektovat zákony České republiky, maří výkon pravomocných rozhodnutí a uložení mírnějšího opatření než zajištění v zařízení za účelem realizace správního vyhoštění by bylo nedostatečné, neboť neskýtá záruku vycestování z území Evropské unie v určené lhůtě. Napadené rozhodnutí je neuložení náhradního opatření řádně a konkrétně zjištěnými skutečnostmi odůvodněno. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Jelikož žalobce ani žalovaný výslovně nenavrhli projednání věci při jednání ve lhůtě k tomu stanovené a soud neshledal jeho nařízení nezbytným, rozhodl o věci bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu ve spojení s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s.ř.s.).
10. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování.
11. Dne 12. 8. 2021, tedy poté, co bylo v projednávané věci vyhlášeno rozhodnutí, bylo soudu doručeno podání žalobkyně ze dne 10. 8. 2021 a čestné prohlášení Z. S., který uvedl, že je partnerem žalobkyně, žijí spolu od roku 2005 a sdílí společnou domácnost na adrese P..
12. K tomuto se žalovaný vyjádřil s tím, že dle záznamu v Cizineckém informačním systému měla žalobkyně povolený pobyt v České republice za účelem zaměstnanecká karta v době od 15. 9. 2012 do 30. 4. 2014, avšak v rodinných vazbách není uveden záznam o tvrzeném partnerství se Z. S. ani postavení rodinného příslušníka občana EU. Z. S. má v Cizineckém informačním systému evidovaný přechodný pobyt občana EU od 26. 4. 2011, přičemž v rodinných vazbách nemá uvedený žádný záznam, ani osobu žalobkyně, což je v rozporu s jejich tvrzeními.
13. K uvedeným skutečnostem však soud, s ohledem na to, že byly soudy sděleny až po vyhlášení rozhodnutí, nepřihlížel.

V.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) vyhlášky č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, ev. pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, ev. pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
16. V posuzované věci předcházelo vydání žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2021 č. j. KRPP-34319-13/ČJ-2021-030022, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění, a byla stanovena doba, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na dobu 3 roky. Z odůvodnění tohoto

rozhodnutí vyplývá, že bylo vydáno na základě toho, že žalobkyně na území České republiky pobývala bez platného oprávnění k pobytu od 22. 11. 2014 a od 15. 2. 2015 bez platného cestovního dokladu, přičemž neučinila žádné kroky k odstranění tohoto dlouhodobě závadného stavu. Žalobkyně tehdy uvedla, že v České republice nemá žádné ekonomické závazky, příbuzné ani osobu, kvůli které by ukončení pobytu na území bylo nepřiměřené, v domovském státě má matku a dva syny, v případě návratu do domovského státu jí nic nehrozí, chce se dobrovolně vrátit na Ukrajinu. Správní orgán s ohledem na uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že se nebude jednat o zásah nepřiměřený do soukromého a rodinného života žalobkyně. V době vydání uvedeného rozhodnutí se zdržovala na jiné adrese než v době realizace pobytové kontroly dne 28. 6. 2021. Rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyně převzala dne 28. 3. 2021.

17. Z protokolu o podání vysvětlení z 28. 6. 2021 sepsaného po provedené pobytové kontrole, v rámci níž bylo zjištěno, že žalobkyně maří správní rozhodnutí o správním vyhoštění, vyplývá, že žalobkyně si byla vědoma povinnosti vycestovat z České republiky, avšak tuto povinnost nesplnila, což odůvodnila tím, že nemá peníze a bojí se, že ji matka zabije, vrátí-li se na Ukrajinu bez peněz. To, že neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu, odůvodnila nedostatkem peněz a tím, že jí nikdo nepomohl. Žije načerno na ubytovně s přítelem, s nímž udržuje vztah již 15 let. Sdělila, že v České republice ani v Evropské unii nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jejího pobytu na území bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Uvedla, že chce vycestovat do svého domovského státu, kde jí nehrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest či jiné nebezpečí. Uvedla, že nedisponuje finančními prostředky k pobytu na území ČR, následnému vycestování a zaplacení nákladů správního řízení, ale bude se je snažit někde půjčit.
18. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně si byla vědoma své povinnosti opustit území ČR ve lhůtě do 28. 4. 2021. Tedy měla dostatek času toto realizovat a vyhnout se případným následkům vyplývajícím z porušení této povinnosti, přesto tak neučinila.
19. Pokud žalobkyně v tomto řízení argumentuje tím, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval skutečností, že by s ohledem na tvrzené skutečnosti přinejmenším mohla být rodinnou příslušnicí občana EU- svého životního přítele litevské národnosti- pak je třeba odkázat na vyjádření žalobkyně v rámci výše uvedeného podání vysvětlení (viz bod 14. tohoto rozhodnutí), z něhož žalovaný při svém rozhodování logicky vycházel a nelze mu proto vytýkat, že se touto otázkou blíže-jí nezabýval a to obzvláště za situace, kdy se žalobkyně shodně vyjádřila i v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Zásahem do práva na soukromý a rodinný život s odkazem na vztah k tomuto příteli tak žalobkyně argumentuje až v rámci podané žaloby a z tohoto důvodu žalovaný jeho existenci ve svém rozhodnutí zohlednit nemohl a vycházel z jejich tvrzení, že nemá na území ČR žádné rodinné vazby a na Ukrajinu se vrátit chce.
20. Pokud žalobkyně žalovanému vytýká, že se nezabýval otázkou uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b vyhlášky č. 326/1999 Sb., pak je třeba zohlednit, že žalobkyně měnila místa svého pobytu a na ubytovně, na níž se zdržovala v době pobytové kontroly, se zdržovala načerno. Vzhledem k pobytové historii žalobkyně žalovaný správně předpokládal, že by zvláštní opatření nebyla účinná a jejich uložení proto shledal nedostačujícím, když hrozilo nebezpečí opětovného nerespektování právních

předpisů a zmaření výkonu správního rozhodnutí za situace, kdy žalobkyně již v minulosti porušila zákon o pobytu cizinců a zmařila výkon rozhodnutí o správním vyhoštění tím, že ve stanovené lhůtě neopustila území ČR, čemuž předcházelo, že od 22. 11. 2014 na území České republiky pobývala bez platného oprávnění k pobytu a od 15. 2. 2015 bez platného cestovního dokladu.

21. Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že nevyužil možnosti uložit jí povinnost složit peněžní prostředky dle § 123b odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 326/1999 Sb. a poukazuje na to, že překážky pro proveditelnost této alternativy nejsou na straně žalobkyně, ale spíše na straně správního orgánu, avšak pomíjí, že sama tuto možnost v průběhu správního řízení nenavrhla. Naopak zmínila, že odcestovat chce, ale v realizaci tohoto kroku jí brání nedostatek finančních prostředků, přičemž možnost jejich výpůjčky zmínila výlučně v souvislosti s realizací odcestování.
22. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nijak nezohlednil délku jejího pobytu na území ČR, avšak zcela pomíjí, že se na území ČR zdržuje sice dlouhou dobu, avšak bez platného oprávnění k pobytu, bez platného cestovního dokladu a přes uložené vyhoštění. Pokud žalobkyně dochází k závěru, že závažnost jejího protiprávního jednání je nízká, neboť dobu k vycestování překročila o pouhé dva měsíce, pak nelze přehlédnout, že tato doba byla relativně krátká pouze z toho důvodu, že nesplnění povinnosti vycestovat bylo zjištěno při pobytové kontrole.
23. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný předtím, než přistoupil k zajištění žalobkyně, možností využití uložení zvláštních opatření zabýval a zohlednil v té souvislosti konkrétní okolnosti této věci, jež mj. vyplynuly i z tvrzení žalobkyně a zvážil osobní, majetkové i rodinné poměry žalobkyně, její dosavadní chování a existenci a charakter porušování veřejnoprávních povinností souvisejících s pobytem žalobkyně na území ČR a vyhošťovacím řízením, kdy byl odůvodněný předpoklad, že žalobkyně nebude se státními orgány spolupracovat při realizaci vyhoštění a naopak se mu bude vyhýbat. S jeho závěrem, že v tomto konkrétním případě je důvodné nebezpečí, že by mírnější donucovací opatření vedoucí k realizaci vyhoštění žalobkyně z ČR nebyla účinná, se soud ztotožňuje s ohledem na dosavadní jednání žalobkyně, nerespektování v minulosti uložení vyhoštění a její zajištění proto shledává přiměřeným. V té souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50 „*zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo*

druhého předpokladu pak jsou zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců.“

24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 5. 7. 2021 v souladu s ustanovením § 3a písm. a) bod 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany a odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydal dne 9. 7. 2021 rozhodnutí OAM-79/LE-BE01-VL14-PS-2021, jímž žalobkyni zajistil v Zařízení pro zajištění cizinců X po dobu trvání správního řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání zajištění byla stanovena do 22. 10. 2021. V důsledku toho došlo v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců k ukončení zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců.
25. Lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy byly posuzovány skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobkyně na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
26. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. 8. 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně